

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Červenec-
srpen
2025*

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ**
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

*Ročník
XXIV.*

Informace ze sboru

Akce ve sboru červenec a srpen 2025

28.7.-1.8.	Příměstský tábor
17.8.	setkání mládeže a konfirmandů z let 1991-2005, 9.00 - bohoslužby a po nich setkání s promítáním fotografií a občerstvením.
3.9.	18.00 – schůze staršovstva

Pozvání ze seniorátu

DOVOLENÁ MLÁDEŽE

7.-11.7. v Úštěku, organizuje D. Šorm.

MLÁDEŽNICKÉ MOKŘADY

14.-16.8. (srpen!) dobrovolnická akce pro evangelickou mládež v Jihlavě a okolí

NEJEN EVANGELICKÁ SOBOTA „NA CESTĚ“

20. září 9:00-16:00 ve Velkém Meziříčí: téma pěstounství, povídání forenzní psycholožky, výroba netradičních hudebních nástrojů, koncert Bachtale Apsa, program pro děti.

SETKÁNÍ KURÁTORŮ

se uskuteční od pátku do soboty 26.-27. září. Místo zatím neznámé, domlouvá se však silná účast zástupců z ústředí církve.

Pozvání do sborů

Horní Krupá:

24. srpna od 15:00 Běh pro radost, Horní Krupá, benefiční běh

Moraveč:

13. července Festival Greenway: Daniel Bartoň o lidských právech, tanec v podání Duo Flamencoranón, tradiční blues zahraje Gwyn Ashton (UK)

29. srpna od 18:00 hudební festival s Irenou Noskovou, tensingem a dalšími osvědčenými kapelami

Opatov:

6. července od 14:00 setkání ve Farském kázku, hostem bude Markéta Slámová, farářka z Velkého Meziříčí a současně nemocniční kaplanka v nemocnici v Jihlavě.

Telč: Studánka Páně a Velká Lhota

5. července od 14:00 Husova tradice u Studánky Páně na Javořici

6. července od 10:30 horní kostel Velké Lhoty: Z listů M. J. Husa Husův odkaz v životě konkrétních lidí na jihu Vysočiny

Velké Meziříčí:

29.6. 16.00 skautské bohoslužby (Uhřínov)

19.-26.7. summercamp (Daňkovice)

3.8. host na kazatelně Pavel Keřkovský, přednáška: Potřebuji protestanté prostředkující pomoc svatých? + sborový oběd

10.8. host na kazatelně Jan Keřkovský

17.8. host Václav Jelínek, student ETF

31.8. bohoslužby s požehnáním dětí (začátek šk. roku)

První půlrok za námi – Debora Rumlová

V lednu jsem nastoupila na třetinový (přesně 0,3 – pozn. or) úvazek, tak mi dovoluji jen malé ohlédnutí za tím rozjezdem. Musím říci, že vše skloubit s (našimi) dětmi je lehce náročné, ale snažíme se a snad to navenek není zase tak poznat.

Chtěla bych moc poděkovat za vaši ochotu se mnou spolupracovat, když vás dost často otravuji svými otázkami nebo prosím o zapojení do bohoslužeb pro malé a velké. Musím říct, že je to vždy dlouhodobý projekt, který se měsíc rodí v hlavě a potom tvoří porůznu s dalšími, a nikdy nevím, zda se dílo podaří nebo ne. Ale vidím, že když jsou děti z náboženství do toho procesu zataženy, baví je to a je to pro ně také někdy trochu výzva, a mají radost, když se v neděli společně vše podaří a vydaří. Myslím, že se jim snad lépe proniká do všech těch biblických textů.

Díky za vaši zpětnou vazbu, kdyby nebyla, tak se neposouvám anebo si řeknu asi mi to moc nejde a nebudu se s tím tak důkladně probírat.

Něco se povedlo víc něco méně, ale mám hlavně pozitivní pocit, a tak se po prázdninách těším na další.

V čem se musím trochu zlepšit je výuka náboženství, kdy se mi někdy nedaří udržet aspoň chvilku klid, abychom se soustředili. Páteční odpoledne je pro děti myslím dost náročné a jak by řekly některé z mých dětí: „Jsi málo drsná.“ Ale já vnímám, že i přes některé nepodařené věci, které jsem prostě nezvládla podle svých představ, je dětem spolu dobře a rády se scházejí a to je pro mě taky důležité. Od září se pokusím tomu dát třeba trochu větší řád. A v létě se těším s dětmi na tábor, to bude zase trochu jiný a intenzivnější druh setkání.

Co se povedlo a mám z toho hodně dobrý pocit, bylo setkání se třídami před Velikonocemi. Přišlo asi 13 skupin dětí, které pozorně a s nadšením poslouchaly velikonoční příběh a spolupracovaly a kladly zajímavé otázky a vyráběly, pekly a zpívaly. A zpětná vazba od paní učitelek a asistentek byla pozitivní, takže něco takového určitě zase zopakují.

Jsem také moc ráda za učitelé nedělní školy, kteří se připravují a vedou děti v neděli, není to samozřejmost si ten čas udělat, a tak jim patří veliké díky. S dětmi z NŠ jsme společně podnikli výlet do Bystřice nad Pernštejnem 23.června, kde bude ekumenické odpoledne na náměstí. Tak, kdo by se chtěl přidat, budeme rádi.

Povedená byla Noc kostelů, návrat dětí z divočiny, přespání na třech křížích, program na zelený čtvrtek a vůbec celé postní období. Tak za rok snad se toto také povede a třeba i něco dalšího.

Žijí mezi námi

- rozhovor s Věrou Vostrejžovou

Paní Vostrejžová pochází z veselského sboru (jak o tom bude řeč), pak se přestěhovala do Vojtěchova a nyní žije v Domově s pečovatelskou službou v Bystřici. Už při prvním našem setkání jsem si říkal, že její životní osudy jsou zaznamenáníhodné. Tedy jsem jí asi na potřetí dovolil požádat o rozhovor:

Opravdu chcete se mnou dělat rozhovor, se starou ženskou?

Ano, rád bych. Vy jste původem z veselského sboru?

Já su obyčejná ženská, su Věra Vostrejžová, rozená Žilková. Pocházím z Janoviček. Janovičky tehdy patřily do veselského sboru. Chodili jsme do kostela do Veselí, přes Písečné, loukama do lesa. Dnes už se tam nedá přijít, dnes je tam přehrada. Dál se šlo přes Chudobín, přes

most a pak nahoru do kopce do Veselí. Cesta trvala zhruba 2 hodiny, už si to tolik nepamatuju. Šlo se po sedmé a bohoslužby začínaly v devět.

A doma jste byli okolo poledního?

Ano, zhruba tak. chodili jsme tak jednou za 14 dnů, i ke konfirmační přípravě.

A to vás konfirmoval farář Hájek?

Ano, před tím tam byl farář Gustav Říčan, ten nás učil na obecné. Bylo to od nich obětavé, že nás chodili učit do školy do Bohuňova. Přes rok chodili faráři do škol a v zimě na biblické hodiny, ty byly večer a pak zpátky do Veselí. Farář Hájek jezdil v zimě na lyžích, biblická bývala u nás v Janovičkách v kuchyni. U nás se scházeli Valovi, Královi, ale i Vostrejžovi z Janoviček.

A jak biblická probíhala?

Modlili jsme se, četli z Bible, farář něco pověděl. Chodila k nám paní Králová, byla to hodně sečtělá ženská. Ta si pak s panem farářem, ať už to byl kdokoli, povídala. Ona pocházela z rodu z Karasína nebo z Vítochova (od Jílků). Když byla přehrada, tak bohoslužby bývaly v Bystřici - buď v sokolovně, nebo v nějaké třídě Masarykovy školy. Někdy byly bohoslužby v Písečném u Skřípských (měli domek - ve směru od Janoviček a v něm malý obchůdek). Bohoslužby bývaly někdy odpoledne, někdy dopoledne. Ale doba byla složitá. Za komunismu nebylo jednoduché, abychom navštěvovali bohoslužby. Pak se uvažovalo o stavbě kostela, no a pak došlo na ten sborový dům. Párkrát jsme tam také byli.

A kam jste chodila do školy?

Do obecné do Bohuňova a do měšťanky do Bystřice, to se chodilo pěšky z Janoviček. Tam nás učil pan farář Žilka a Kejř. Později Kabiček. Jeden učil teorii a druhý náboženství. Jožan Kejř (syn faráře Kejře) byl stejně starý jako můj manžel. Vojtěchov už patřil pod Město. Takže se spolu znali. Když jsem se do Vojtěchova vdala, docházeli jsme už jenom do Města.

A Vojtěchov byl evangelický?

- Byli tam Kubíkovi, Havlíkovi, Halvovi a Vostrejžovi. Už tam zůstal jen pan Havlík.

A jak to bylo s vašimi rodiči? Povídala jste mi o těžkých dobách za komunismu...

Oni byli velmi hodní, ale co tatínek zkusil v 50tých letech... Já říkám, až zažijete socializaci vesnice, tak vám to bude všechno jedno. Všechno nám sebrali, co nesebrali, to rozkradli. Tam nezůstal kámen na kameni. Z taťky úspěšného hospodáře byl podkoní. On ohnul hřbet, byl děsnej

poctivec. Přestože byl tak hodný, osud mu určil, že zemřel ve 49 letech. Maminka zemřela ve 34 letech. Zůstali jsme sami bez prostředků. Nás bylo pět a ten těžký život nás spojil, my bychom dali jeden za druhého život. Já byla nejstarší. Nikdo nám nic nedal, na nic jsme neměli nárok. Všichni jsme zůstali v zemědělství, semknuli jsme se a žili jeden pro druhého. Postupně se všechny sestry vdaly a dům v Janovičkách zůstal prázdný. Dům, polnosti i lesy komunisté znárodnili pro družstvo. Přestože je nám všem kolem 80 let, stále se rádi setkáváme a podporujeme.

Děkuju za rozhovor!

Posel boží – Jiří Hubáček

Člověka, za svého posla
zvolil si Bůh,
jím stal se,
university rektor, kněz Jan Hus.
K záměru svému povolal
jej,
aby z bídy a úpadku ducha,
za cenu života jeho
národ český vyvedl ven.
Zkoušení jsme sítem
pravdy,
neřádstvo jím nepropadne.
Bez poskvrny je mouka ducha,
aby chléb slova posvátný byl.
Vznešený cíl před ním stál,
na hlavu porazit lež,
jenž násilí všechno probouzí,
lidi v světě rozděljuje.
Slovo boží, pro smích jí je,
lživě své hříchy hledí skrýt
převrátit jeho význam svatý
však i smíchy svůj konec mají!

Hlásal pravdu boží Jan Hus,
věděl, že ona všem stejně měří,
dítěti, králi, prosté ženě
i všem ducha mocnostem.
Je zkušebním kamenem
duší,
na dobré i bezectné
svým prstem ukazuje
i lásce, vyrazí punc pravosti.
I po staletích, slova pravdy
neměnná stále zůstávají,
žár ohně je nespálil
proud řeky Rýna neodnesl.
Tělo přešlo v prach
mučivou Jana Husa obětí,
ale duch pravdy boží žije,
nad smrtí vítězí!
Pravda je klenot vzácný,
Bůh na hrudi jímá,
a ten, kdo ji miluje,
ničeho zlého se neleká!

Z květnového a červnového staršovstva

Na své květnové schůzi starší – nejprve vyslechli zprávu L.Liškové o její humanitárně-turistické cestě do Zambie, LL působila ve stacionáři pro děti po mozkové obrně.

Začátku schůze byla přítomna Martina Dvořáková – mluvili jsme s ní především o náplni práce pastorační pracovnice. Staršovstvo po diskusi rozhodlo, že po červnové schůzi je třeba Martině Dvořákové oznámit, s jakou nabídkou může počítat v roce 2026.

Ondřej Ruml vyřídil staršovstvu pozdravy od bratra Pokorného (který oslavil životní jubileum), bývalého presbytera sboru. A dále poděkoval P. Hladíkovi za jeho práci a předal mu dar od staršovstva.

A v rámci dalších 15 bodů jsme projednali – věci minulé i budoucí (především návštěvy, cestu do Betzingen, Noc kostelů, confirmaci, návštěvu klubu přátel Paměti národa), rekonstrukci presbyterny a kostela a setkání k nim a další postup. A také svatby, situaci varhaníků a presbyterských služeb, dále hřbitov v Dlouhém, přípravu osvětové kampaně o saláru, výročí kostela v Blažkově, nemovitosti sboru, korespondenci a různé...

A v červnu – na výjezdním staršovstvu v Blažkově (kde chyběl pouze jeden presbyter) jsme po delší diskusi rozhodli, že nabídneme Martině Dvořákové prodloužení úvazku pastorační pracovnice (na 0,75) na rok 2026 s tím, že budeme hledat možnosti navýšení příjmů i hledání dalších zdrojů financování.

Souhlasili jsme s nabídkou zastupitelstva obce Dlouhé na prodej hřbitova obci; také se křtem Dominika Hagera; mluvili jsme dále o připomínce výročí 100 let od postavení blažkovského kostela. A na závěr jsme se pomněli péčí milých hostitelů – manželů Králových.

Sedí po pravici Boha... - or

Když někdo vystoupá vysoko a tam usedne po pravici toho Nejvyššího, je to ve všech dobách a kulturách jednoznačné ocenění. Někdo to dotáhl až na to místo nejvyšší (nebo druhé nejvyšší). A po pravici – to je místo čestné, tam sedí pravá ruka, ten, kdo je hned po tom, co je v čele. Tam sedí ten, komu byla propůjčena výkonná moc.

„V hlubokém kontrastu k ponížení na kříži se tak křesťanské vyznání v síle velikonoční zkušenosti odvážilo tohoto popraveného člověka prohlásit za reprezentanta Božího, skrze něhož Bůh jedná s lidmi. ... Ani toto nejužší společenství Ježíše s Bohem Otcem neznamena však, že Ježíš by přestal být plným člověkem. Je to vlastně uskutečnění stvořitelského záměru s člověkem, jemuž Bůh *svěřuje vládu nad dílem svých rukou a všechno mu pod nohy klade*, jak čteme v žalmu 8,7. Proto apoštol může prohlásit, že na pravici Boží vyvýšený Kristus ze své lásky činí i ostatní lidi svými spoludědici a dětmi Božími, které Boha mohou oslovovat Otče (Ř 8,11-39). Dále z toho vyvozuje, že jestliže Kristu je na pravici Boží podřízeno všechno, znamená to potom, že tomu, kdo je s ním spojen vírou, není už ani smrt posledním nepřítelem (1Kor 15,20-28).“ (P.Pokorný, výklad Kréda, str. 97)

Co dodat? Snad ještě k tomu posunu – ono tradiční „na pravici Boží“ je jednak trochu archaické, navíc to zní jakoby Ježíš seděl Bohu na ruce (a tím nějak zdržoval její hněvivou reakci, což jistý smysl dává), ale jde právě o to místo nejčestnější, které tam v nebesích je vyhrazeno, určeno tomu, kdo se tady na zemi ponížil a prošel tím vším, o čem byla i v Krédu předtím řeč – a teď je tam na výšinách, po právu v blízkosti Boží, v rozhodující pozici.

3. zasedání 36. synodu ČCE Výběr informací

Jednání probíhala v Komunitním centru Matky Terezy v Praze – Hájích ve dnech 15.-17. května 2025. Zdroj informací je na webu <https://synod.e-cirkev.cz/zpravy-ze-synodu/>

Pozdravy ekumenických hostů

Za římskokatolickou církev pozdravil poslance synodu plzeňský biskup a člen rady pro ekumenismus a mezináboženské vztahy České biskupské konference (ČBK) **Tomáš Holub** a zahraniční hosté farář Valdenské církve působící v Itálii **Jonathan Terino** a členka řídicího výboru Konference evropských církví a poradkyně pro mládež **Maria Mountraki**.

Žehnání svazkům osob stejného pohlaví

Synod se vrátil k možnosti, kterou umožňuje nově schválený zákon, aby kazatelé církví asistovali při právním uzavření partnerství. Loňský synod se rozhodl o provedení průzkumu, jak se na tuto možnost dívají jednotlivé sbory a senioráty. Pro se nakonec vyslovilo 12 ze 14 seniorátů. Jeden nedodal jasné stanovisko a jeden byl proti. Na základě tohoto průzkumu synod přijal usnesení, které umožní těm duchovním Českobratrské církve evangelické, kteří s tím souhlasí, aby oficiálně i před státem **mohli asistovat při uzavírání partnerství osob stejného pohlaví.**

Hospodaření církve

Synod schválil účetní závěrku za rok 2024, návrh rozpočtu povšechného sboru na rok 2025 a předpis celocírkevních repartic pro r. 2026 v nezměněné výši 8 milionů Kč.

Součástí tohoto bloku byla také informace o výši odvodů do Personálního fondu, z něhož jsou hrazeny mzdy duchovních pracovníků církve. Závazná **výše odvodu do Personálního fondu na r. 2027 činí 500 000 Kč za jeden plný kazatelský úvazek** (skládá se z paušální části 390 000 Kč a základu pro výpočet poměrné části ve výši 110 000 Kč).

Zdá se, že se církvi daří dobře hospodařit. Zatímco dříve se počítalo pro rok 2031 s cílovou částkou přibližně 780 000 Kč, nyní se pro tento rok, kdy skončí rychlý růst odvodů a nadále se bude suma zvyšovat už jen o inflaci, předběžně kalkuluje s **částkou o 100 000 nižší, tedy kolem 680 000 Kč.**

Odvody sborů na kazatelskou službu církve (do personálního fondu)

	2025	2026	2027	2028	2029	2030
základní odvod (v tisících Kč)	400	460	500	<i>540</i>	<i>580</i>	<i>620</i>

Částky na odvodech jsou uvedené s předpokládanou inflací. Výhled na roky 2028, 2029 a 2030 je „indikativní“

Schválen byl dále seznam povinných celocírkevních sbírek, které budou ve sborech vykonány v r. 2026. Oproti předchozím letům **neproběhnou sbírky na křesťanskou službu, na tisk a jinou publikační činnost a sbírka solidarity sborů.** Zdroje pro financování zmíněných aktivit bude povšechný sbor hledat v rámci svého rozpočtu, případně v již existujících fondech a nástrojích.

Kroky k systémové péči o nemovitosti a změny Jeronýmovy jednoty

Synod se zabýval transformací Jeronýmovy jednoty. K návrhu se vyjádřily i jednotlivé konventy, jimž byly předloženy dvě varianty transformace. Většina z nich upřednostnila mírnější variantu, která znamená zachování existující struktury Jeronýmovy jednoty pod srozumitelnějším názvem. Nově se bude jmenovat „**Jeronýmova jednota – stavební fond**“. Obdobně dochází ke změně názvu Hlavního daru lásky na „Hlavní stavební projekt“ a sbírka na Jubilejní toleranční dar se přejmenuje na „Sbírku na fond zápůjček“.

Vzhledem k tomu, že návrh na povinné odvody do stavebního fondu konventy většinově odmítly, bude připraven systém, kdy by sbory či jednotliví dárči mohli dobrovolně přispět do společného fondu nebo přímo na konkrétní projekt.

Byl představen **systém podpory pro nakládání s nemovitostmi** vyžadujícími rekonstrukci. K tématu již vznikl specializovaný web peceostavby.e-cirkev.cz, kde lze najít možnosti financování oprav církevních nemovitostí a další informace. V současnosti probíhá pilotní projekt „sborových auditů“, jejichž výsledkem bude nezávazné doporučení, co s nemovitostmi dělat.

Průkopnictví: nové formy církve

V jednání synodu byl prostor pro tematický blok o průkopnictví. V rámci toho představila svou činnost **pracovní skupina církve, která se věnuje misijním aktivitám**. Zmínila tři aktuálně běžící průkopnické projekty podpořené finančně v grantovém systému ČCE: potravinovou banku v Praze-Zbraslavi, nekonvenční bohoslužby Nekostel a karvinské společenství Ka-Dvojka.

Úpravy věkových hranic, nové formy členství v církvi a další změny

Synod otevřel možnost **změny věkové hranice pro hlasovací právo**. Aktivní hlasovací právo (*právo volit*) by mohli mít členové sboru od 16 let (oproti 18 letům), pasivní (*právo být volen*) pak v 18 letech (oproti 21 letům). Vzhledem k tomu, že se jedná o změnu Církevního zřízení, musejí se k tomu vyjádřit staršovstva a konventy.

Synod jednal o zavedení **minimální věkové hranice výpomocných kazatelů**. Dosud pro ně žádná spodní hranice neexistovala, protože současná podoba laické kazatelské služby historicky navazuje na institut ordinovaných presbyterů. Do této služby se hlásí řada mladých zájemců, ale komise pro zkoušení uchazečů o tuto službu konstatuje, že kazatelská

služba předpokládá nejen znalosti, ale také osobnostní zralost a životní zkušenost. Synod schválil hranici **21 let**.

Debata se vedla i o **nových formách členství v církvi** a otázce, zda člověk může být členem církve, i když není pokřtěn do konkrétního farního sboru. Souvisí to s misijními aktivitami církve. Synod vyzval staršovstva, seniorátní výbory a konventy k rozhovorům o těchto nových příležitostech.

Synod schválil změny některých řádů, ve kterých vyškrtnul zmínky o poradních odborech synodní rady. V rámci reorganizace poradních odborů zůstává v kompetenci synodní rady nově ustavit příslušné **pracovní skupiny**, které na práci některých poradních odborů navážou.

Synod schválil řadu správních a hospodářských změn, které vyvstávají v souvislosti s provedením reformy seniorátů. Rovněž schválil přerážení **sborů v Lounech a v Žatci do západočeského seniorátu**

Budoucnost Domku Na Sboru v Kunvaldu

I přes velký symbolický význam pro evangelíky nemá aktuálně historická budova v dosahu takové živé společenství či skupinu jednotlivců, kteří by objektu zajišťovali trvalou udržitelnost. V rámci sítě regionálních muzeí se nabízí, aby byl případně objekt svěřen do správy Regionálnímu muzeu ve Vysokém Mýtě. **Synod jasnou většinou schválil vyjmutí Domku Na Sboru ze seznamu nezcizitelných nemovitostí církve**, což je nezbytný předpoklad k tomu, aby synodní rada mohla pokračovat v jednání o prodeji nemovitosti.

Prohlášení synodu

V závěru **synod přijal prohlášení, které reaguje na vzrůstající sociální napětí a existenční nejistotu v některých regionech České republiky**. „Českobratrská církev evangelická se znepokojením sleduje, že v některých regionech České republiky narůstá sociální napětí a existenční nejistota. Vybízí proto své sbory k otevřenosti, solidaritě a konkrétním projevům blízkosti vůči lidem zasaženým chudobou, vyloučením či nespravedlivým hodnocením společnosti,“ píše se v něm. Synod také tímto prohlášením vyzval k odmítnutí stigmatizace sociálně slabých lidí a odsudku rasismu a anticiganismu. Kompletní text prohlášení je dostupný na webu synod.e-cirkev.cz.

Synod rovněž zaslal dopis **bývalému předsedovi synodu Jiřímu Gruberovi**.

Příští, tedy 4. zasedání 36. synodu, se uskuteční ve dnech 21.–23. května 2026 v západočeském Chebu.

Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor brněnského seniorátu

Gustav Werner

Tato veliká postava jihoněmeckého evangelictví a diakonické práce se narodila 12. března 1809 ve Zwiefalten a Gustav Werner zemřel 2. srpna 1887 v Reutlingen.

Je to zakladatel a „otec“ nejdůležitější a nejrozmanitější jáhenské práce ve Württembergu v 19. století

Po absolvování církevního semináře v Maulbronnu začal studovat teologii v Tübingenu (1829-32) a intenzivně studoval myšlenky Emanuela Swedenborga (1688-1772). Wernerův život byl také ovlivněn jeho kontaktem s dílem Jeana Frédérica Oberlina (1740-1828)

během dvouletého pobytu ve Štrasburku. A také ho ovlivnila návštěva Prahy, kterou podnikl se svým otcem a při níž obdivoval technické vymoženosti tehdejší doby.

Životním cílem jáhna Wernera bylo „připravit cestu pro Boží království“ a to tím, že se projeví ve všech oblastech lidského života zavedením principů lásky a spravedlnosti. Již během svého vikářského a farářského působení ve Walddorfu založil tento putující kazatel (často kázající třeba i po stodolách a domech) mateřskou školu, průmyslovou školu a malý domov pro seniory.

Po přestěhování do Reutlingen a Wernerově odchodu z farářské služby zažila jím založená instituce desetiletí rychlého růstu. To bylo umožněno díky diakonskému společenství mužů a žen, kteří přispívali svou prací do „Bruderhausu“. Během následujících nemnoha desetiletí se Wernerovi a jeho spolupracovnícům a spolupracovníkům podařilo založit 31 dceřiných institucí (domovů dětí, seniorů i lidí s postižením, škol i obchodů). Vedle toho také coby podpůrné organizace Werner zakládá „křesťanské průmyslové podniky“: papírnu, továrnu na stroje či na nábytek.

Werner se ale neomezoval jen na Reutlingen a jeho okolí, po válce v letech 1870/71 organizoval také pomoc francouzským válečným sirotkům a vyzval Bismarcka (pruského kancléře) k uzavření mírové dohody s Francií. Werner v roce 1882 přeměnil své životní dílo na „Nadaci Gustava Wernera pro Bruderhaus“ v Reutlingen. BruderhausDIAKONIE v Reutlingen se až podnes hlásí k principům decentralizace a rozmanitosti svých pracovních oblastí a poskytuje pomoc širokému poli potřebných.

Po dvou letech opět v Betzingen - or

Opět po dvou letech jsme na přelomu května a června vyrazili do partnerského Betzingen – tentokrát ve větším počtu, protože návštěva byla koncipována coby navštívení sborové hned dvojnásobné – část účastníků byla také členy smíšeného pěveckého sboru Mimochodem, část potom členové našeho sboru a rodinní příslušníci - cesty se zúčastnil také Marek Peňáz, kantor a sbormistr.

Jelo se tradičně ve čtvrtek, večer jsme dorazili v pořádku - někteří ke kostelu v centru Betzingen a někteří později už přímo do hostitelských rodin. Někteří další se připojili až v pátek a sobotu, a tak nás celkem nakonec bylo přes třicet – klobouk dolů před hostiteli! Večer po příjezdu jsme strávili v rodinách hostitelů, kde případná jazyková bariéra nebyla k nepřekonání. Páteční dopoledne jsme strávili v Reutlingen, které je s asi 140 tisíci obyvateli centrem oblasti. Dopoledne jsme si prohlédli nedávno otevřenou expozici „Bruderhausdiakonie“ věnovanou jejímu zakladateli Gustavu Wernerovi – kazateli a otci diakonické práce ve Württembersku (o této velmi zajímavé osobnosti vize níže). Poté jsme společně vyrazili za Reutlingen na oběd a potom na vycházku k rozhledně. I na cestě zpět jsme pak poznali, jak rozsáhlé Wernerovo diakonické dílo je, kdy jsme projeli a prošli kousek areálu statků diakonie, jejíž prostory jsou

využívány k různým terapeutickým a dobročinným aktivitám (chov různé zvěře a prodej výrobků, arteterapeutické a jiné dílny, místa k setkávání), prohlédli jsme si jen kousek a využili možnosti ve stínu něco vypít, protože v těch dnech panovalo v jihozápadním Německu už takřka letní počasí. Po večeři v rodinách se konala první ze dvou zkoušek spojených pěveckých sborů, pod vedením Marka Peňáze a Michaely Frind, kteří si zdá se dobře porozuměli. Po zkoušce se konalo ještě kratší setkání a pak už jsme unavení po celém dni směřovali do svých přechodných domovů.

V sobotu jsme nejprve vyrazili do centra Reutlingen, kde jsme obdivovali gotickou krásu hlavního (evangelického) kostela Marienskirche. Ten jsme prošli od presbyteráře (se sochami významných osob reformace), přes krásnou křtitelnici až doslova po věž, na kterou jsme vystoupali a podívali se po Reutlingen a jeho okolí. V pravé poledne jsme pak v kostele byli účastni varhanní pobožnosti, která sestává z několika varhanních skladeb doprovobených biblickým slovem a zamyšlením. Poté už jsme se k varhanám vydali sami a zasedli za ně oba naši kantoři, zvláště „náš“ Marek, který se krátce s obřími varhanami seznámil a zdálo se, že si s nimi také porozuměl. Poté jsme se přesunuli k vrchu za městem Achalm, kde jsme formou pikniku poobědvali, ve stínu u remízku nám spou bylo příjemně a dobře. Většina zúčastněných se pak vydala na vrcholek kopce, který je do jisté míry dominantou Reutlingen a jeho okolí. Ze zříceniny byl výhled nejen na město ale i na širší okolí. Navečer se pak konala další zkouška pěveckých sborů s přípravou na nedělní bohoslužby. Večeře pak byla ve sborových prostorách, následovaná rozhovory.

V neděli jsme pak slavili společně bohoslužby a to dvojjazyčné, naše početná skupina byla poctěna touto vstřícností; zaznělo tak biblické čtení v obou jazycích a oba faráři každý ve své rodné řeči přednesli kázání připravené Uwe Altmeierem. Spojený pěvecký sbor zazpíval několik písní a byl to zážitek. Po bohoslužbách následovalo obligátní „kaffeetrinken“ a pak oběd, tradiční švábské jídlo Maultaschen (tedy masové knedlíčky) s bramborovým salátem. A po obědě už nastal čas loučení a cesta domů. I ta proběhla bez komplikací a dobře. Za rok by měli zase naši přátelé z Betzingen zavítat k nám a součástí by také bylo další pokračování spolupráce mezi oběma kantory a také sbory. Je na co se těšit.

Špatné, špatné, dobré, dobré

Automat na kávu v nejmenovaném domově důchodců. Lidová cena 9 korun značí většinou docela dobrý zážitek.

Stojím před automatem a mávám mobilem - první káva pro navštívenou zdárně nateče do kelímku, platba za druhou je také přijata, ale vypadne jen kelímek a na displeji se objeví nápis Ep 120 (nebo tak nějak) – „chyba“. Káva nikde. Rozmrzele koukám a zdravím se jen ledabyle s pečovatelkou, která prochází a dává se do řeči s obyvatelkou sedící na pohovce. Padá cosi o tom, jak „živí dva Ukrajince a jednoho černého.“ Rozladěn ztrátou kávy (a devíti korun) se neudržím – „Opravdu někoho živíte?“, opáčím, „Ukrajinci u nás podle dat na sebe vydělají.“

- To určitě, to nevidíte, jak tady všechno jde do p.dele?
- Nevidím, podívejte, já sem jezdím 20 let a tady to rozhodně k horšímu nejde.
- To je pravda, snažíme se. Ale ty peníze, kdyby radši dali důchodcům...
- Paní, (obracím se na obyvatelku domova čtoucí u stolečku) máte se špatně? Myslíte, že trpí nedostatkem, zase k zaměstnankyni.
- Víte, že jim nic nezbyde, když to tu poplatí?
- A co by si měli ještě dál pořizovat (až na schodech si pak vzpomenu, že klientům domovů musí z jejich důchodů vždy zůstat jistá částka)?
- Něco na sebe, cigarety...
- Cigarety? Aby si ničili zdraví ještě víc?
- No, ale nemají sami dost. A my darmo mluvit.
- Já vím (smířlivěji), že tu děláte důležitou práci a daří se vám, co tak mohu soudit a zasloužili byste jistě lepší platy než máte, ale opravdu si myslím, že to tady nejde všechno k horšímu.

Beru kávu a mizím, peníze za tu druhou nakonec z karty odebrány nebyly. Špatné, špatné a pak dobré a dobré, říkám si...

Setkání mládeže a konfirmandů

z let 1991–2005

**Zveme na bohoslužby
do novoměstského kostela
v neděli 17. srpna 2025 v 9 hodin**

**Po bohoslužbách se můžeme setkat
pod kaštanem, vzpomínat, povídat
Vezměte s sebou i své milé, ať poznají,
kde jste prožili kus svého mládí**

Prosíme, šiřte pozvánku sociálními sítěmi i ústně

Pozvání přijala Hana Pfannová

Zve Daniel Ženatý a staršovstvo sboru

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Město na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmm@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz